

иъ; всички градове му отворихъ портытъ си. Само прѣдъ стѣнитъ на Атина имаше да са бѣхтъ Османцытъ, и тозъ градъ, браненъ юнашкы, са прѣвзе съ пристѣпъ. Тогазъ всѣкъ Пелопонезъ быде опустошенъ и до 30 тысящи жители бѣхъ преселены като роббе въ Азія; а напротивъ турекы и татарскы поселенія доведе Баязидъ изъ Азія въ Европа. По тозъ начинъ завоевателитъ закрѣпяхъ силытъ си и утвърдявахъ завоеваніята си.

Въ туй врѣме царь Мануилъ обхождаше Европа, като търсяше напраздно помощъ отъ христіанскытъ силы, а внукътъ му Иванъ владѣяше само отвѣтрѣ цариградскытъ крѣпости, защото отвѣнъ Анастасіевата стѣна, която е почевала отъ Силвирія, съ тозъ градъ ведно бѣше вече въ рѣцѣтъ на Турцытъ. Тѣ живѣяхъ не само отвѣтрѣ тѣзъ дългы зидове, и турекы прѣселенцы имаше еще въ прѣдградіята на Цариградъ, та и въ самыя градъ около турекытъ джаміи подъ надзирателството на Имама и на Кадія.

Послѣ около двѣ години Баязидъ си живѣяше спокойно въ миръ, като ся бѣ прѣдалъ на сладострастіе-то. Но изъ тозъ сѣнь на сластолюбіето го пробуди господарьтъ на Джатайскыты Монголи, славный завоеватель *Тимуръ*, въобще наричанъ *Тимуръ-Ленкъ*, т. естъ *Хромыи Тимуръ*, а отъ Европейцытъ развалено наричанъ *Тамерланъ*. Двама непріатели на татарскыя завоеватель ся бѣхъ защитили въ владѣніята на Баязида и той му бѣ испроводилъ посланницы за да му гы прѣдаде. Баязидъ, разяренъ, поржчя най-напрѣдъ да гы посѣждтъ, но като му поотминъ, той гы отпрати при Тимурленка съ едно страшно нападателно писмо. Никакъ са незабави завоевателтъ на Персія и Сирія за да нападне и на владѣніята на Османскыя Султанъ. До като *Тимуръ* опустошяване, нальше и сѣчѣше всечко що му ся испрѣчаше на пътя, едно второ посолство гледаше да направи миръ по между двамата силны сѣперницы, но Баязидъ отговори съ сѣщытъ и по-строгы нападенія. Тогазъ войната захванъ съ по-гольма распаленность и двѣтъ непріателскы войскы са ерешнхъ въ поленытъ на Енюре (Іулій, 1402).